

Δήμητρα Αθανασοπούλου

Ρεφλέχο/ Αντικατοπτρισμός

2021

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορείας

Η Δήμητρα Αθανασοπούλου είναι Διδάκτωρ Ψυχαναλυτικής Ανθρωπολογίας του Πανεπιστημίου του Παρισιού (*Paris 7 Denis Diderot*). Εργάζεται ως δημοσιογράφος και ψυχολόγος. Τα τελευταία χρόνια διατηρεί τη στήλη «Ψυχανάλυσέ το» στην *Εφημερίδα των Συντακτών*. Η συλλογή των άρθρων, ένα χρονολόγιο στο μεταίχμιο της επικαιρότητας και της ψυχαναλυτικής ερμηνείας κυκλοφορεί σε βιβλίο.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6945405750

Email: dimi.athanasopoulou@yahoo.com

Το έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (περίοδος 2020-21) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη, Μάνο Κουνουγάκη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *Ρεφλέχο/ Αντικατοπτρισμός* διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού-Μη Εμπορική Χρήση-Όχι Παράγωγα Έργα.

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

Περίληψη

Η Λουσία και ο Οσκούρο ζουν σε ένα σπίτι χωρίς καθρέφτες σε μια μικρή κοινωνία (του κοντινού μέλλοντος) που είδε την αυτοκαταστροφή της σε λάιβ στρίμινγκ. Εδώ και εννέα χρόνια ο ένας υπάρχει μόνο μέσα από το βλέμμα του άλλου. Είναι πλέον μεσήλικες και δεν έχουν τη δυνατότητα να κοιτάξουν τη μορφή τους πουθενά παρά μόνο αν κατέβουν σε ένα συγκεκριμένο σημείο στο κέντρο της πόλης.

Την τελευταία φορά που η Λουσία είδε τον εαυτό της στον Μεγάλο Καθρέφτη του στοιχειωμένου εμπορικού κέντρου, έχασαν τον μικρό Ιλούζο. Αν και πιστεύουν πως όποιος βρεθεί μπροστά στο κάτοπτρο, θα ζήσει μεγάλη συμφορά, κανένας δεν αποφασίζει να το σπάσει. Είναι η μοναδικός τρόπος να μάθουν, εφόσον το θελήσουν, πως θα τους έχει αγγίξει ο χρόνος

Κανένας δεν κατασκευάζει πια καθρέφτες μετά τη μαζική αυτοχειρία των 103 γυναικών και των 88 ανδρών που δεν άντεξαν την εικόνα τους. Ανάμεσα στους αυτόχειρες του Narcissus Mall ήταν και η Σιλένσιο, η μεγάλη κόρη της Λουσία και του Οσκούρο.

Έκτοτε στα σπίτια της πόλης δεν υπάρχουν οθόνες και κάμερες. Καμία έξυπνη συσκευή που να αναπαραγάγει την εικόνα, ούτε φυσικά μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Μέχρι που ο Ρεφλέχο, ο γιος ενός ζευγαριού αυτοχείρων, που είχε σταλεί μαζί με όλα τα παιδιά που είχαν μείνει ορφανά, στο οικοτροφείο μιας μακρινής πόλης, επιστρέφει. Και έχει μαζί του μια φωτογραφική μηχανή και μια “αλήθεια”.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΕΡΓΟΥ:

Λουσία
Οσκούρο,
Ρεφλέχο

Λουσία : Έχει βρει καταφύγιο στους συγγραφείς και μιλά συχνά με τσιτάτα διανοούμενων. **Το όνομα της παραπέμπει στο φως.**

Οσκούρο: Δείχνει να ορίζεται από τις ιδεοληψίες του, ένα ιδιότυπο τελετουργικό σκέψεων που τα βάζει όλα και όλους σε μια τάξη. **Το όνομα του παραπέμπει στο σκοτάδι.**

Ρεφλέχο : Έφηβος κοντά στην ενηλικίωση. Κουβαλά ένα μυστήριο και μια φωτογραφική μηχανή. **Το όνομα του σημαίνει αντανάκλαση/αντικατοπτρισμός.**

Ο Ιλούζο- το εξαφανισμένο παιδί που δεν εμφανίζεται ποτέ στο έργο- παραπέμπει στην ψευδαίσθηση ή στην ονειροπόληση.

Σιλένσιο(η κόρη αυτόχειρας που επίσης δεν εμφανίζεται ποτέ) σημαίνει σιωπή.

Τα ονόματα μπορούν να αποδοθούν και στα ελληνικά.
Ενδεικτικά: **Λαμπερή, Σκούρος, Ορατός, Ονειροπόλος, Ήσυχη.**

ΣΚΗΝΗ 1

(Σαλότι σπιτιού. Ο Οσκούρο είναι σκυμμένος μέσα σε ένα μπαούλο Το ραδιόφωνο είναι συντονισμένο στον τοπικό σταθμό της κωμόπολης. Η Λουσία περιφέρεται μέσα σε μια βελούδινη ρόμπα κρατώντας μια χτένα και ένα βιβλίο)

Λουσία: Je pense ou je suis, donc je suis ou je pense pas. Je pense ou je suis, donc je suis ou je pense pas. Je pense ou...

Οσκούρο: (σηκώνει το βλέμμα του από το μπαούλο όπου βρίσκεται σκυμμένος και την διακόπτει) Πάλι άρχισες τα ακαταλαβίστικα ;

Λουσία : (μιλά ενώ περιφέρεται σαν να έχει ανακαλύψει κάτι σπουδαίο) Σκέφτομαι άρα υπάρχω, συνεπώς υπάρχω εκεί που δεν σκέφτομαι... Πως δεν το είχα σκεφτεί;. Ναι.. Υπάρχω μόνο εκεί που δεν σκέφτομαι. Μόνο τότε. Πόσο δικιο έχει.

Οσκούρο: Ποιος πάλι ;;;

Λουσία: ...Εγώ! (ελαφρώς επιθετικά ενώ κρύβει το βιβλίο του Ζακ Λακάν)

Οσκούρο: Α... κατάλαβα..

(Η Λουσία τραγουδά ένα γαλλικό τραγούδι ενώ απομακρύνεται. Ο Οσκούρο κάνει μια γκριμάτσα «παραίτησης», βυθίζεται ξανά μέσα στο μπαούλο και ξεθάβει για λίγη ώρα ξεχασμένα αντικείμενα)

Οσκούρο: Λουσία.. Λουσία! (φωνάζει) Σαν να το ξερά. Και δεν έφαχνα. Σαν να το ξερα....(μονολογεί σε χαμηλό τόνο ενώ επεξεργάζεται κάτι) Πάλι βυθίστηκες στον κόσμο σου...; Λουσία! (πιο δυνατά)

Λουσία: Τι συμβαίνει Οσκούρο; (αδιάφορα από το μέσα δωμάτιο με μια χτένα στο χέρι)

Οσκούρο: Σε φωνάζω τόση ώρα! Πας γυρεύοντας να μας βρει νέα συμφορά;

Λουσία: Συμφορά.. επειδή μονολογείς χωρίς ακροατήριο;(με βλέμμα στραμμένο αλλού)

Οσκούρο: Για κοιτά λίγο εδώ(της δείχνει- από απόσταση- ένα κομμάτι γυαλί από καθρέφτη) Μα κοιτά! Γυαλί εδώ ; Γυαλί ..από καθρέφτη;(ανάμεσα σε θυμό και φόβο)

Λουσία: Δεν έχω ιδέα, καλέ μου(παραμένει σε απόσταση, σχεδόν αδιάφορη, δεν πλησιάζει να κοιτάξει)

Οσκούρο: Φέρε μου κάτι να το τυλίξω, να το σιεπάσω. Να βρούμε έναν τρόπο να το εξαφανίσουμε. Προτού μας προλάβει κάποιος κακός.

(Η Λουσία σαν να μην έχει ακούσει τίποτα κάθεται σε μια πολυθρόνα και χτενίζει τα μαλλιά της ενώ ο Οσκούρο ψάχνει μανιωδώς κάτι για να εξαφανίσει το κομμάτι από καθρέφτη)

Οσκούρο: Πως μπορείς να είσαι τόσο απαθής;

Λουσία: Δώσε μου να δω(σηκώνεται και απλώνει το χέρι της να πάρει το γυαλί ενώ ο Οσκούρο οπισθοχωρεί ταραγμένος σφίγγοντας το μέσα στην παλάμη του)

Οσκούρο: Προτιμώ να γίνει χίλια κομμάτια μέσα στην παλάμη μου παρά να βρεθεί στα δικά σου χέρια

Λουσία: Τότε ..άσε με να απολαύσω την παρέα μου(*βυθίζεται επιδεικτικά μέσα σε ένα τεράστιο βιβλίο*)

Οσκούρο : Περισσότερο από την παρέα σου θα πρέπει να απολαμβάνεις το να με αγνοείς..

Λουσία: Η λογοτεχνία είναι ο πιο ευχάριστος τρόπος για να αγνοείς τη ζωή, καλέ μου. Το λέει και ο... εε.. ένας ποιητής...

Οσκούρο: Πάλι διανοητές...ποιητές και φιλόσοφοι... (*με ένταση*)

Λουσία: Τουλάχιστον αυτούς τους συναντώ όποτε το επιλέξω! Αν και τελευταία με κερδίζει η επιστήμη (*στριφογυρίζει επιδεικτικά ένα παλιό χοντρό τόμο*)

Οσκούρο: Τι διαβάζεις;

Λουσία: Δεν χρειάζεται να ρωτάς...από ευγένεια ή υποχρέωση.

Οσκούρο: Με ενδιαφέρει!

Λουσία: Ένα παλιό βιβλίο του πατέρα μου.

Οσκούρο: .... «Ανατομία για αναισθησιολόγους»;

Λουσία: Το ξεφύλλιζε τον τελευταίο καιρό.

Οσκούρο: Παράξενο. Νόμιζα πως αντιπαθούσες την ειδικότητά του πατέρα σου.

Λουσία: Έτσι νόμιζα και εγώ

Οσκούρο: Και τι άλλαξε;

Λουσία: Τίποτα... Όλα είναι τόσο.. ίδια.

Οσκούρο: Πες μου τώρα γλυκιά μου πως δεν έκρυψες εσύ αυτό τον καθρέφτη στο μπαούλο

Λουσία: Επιμένεις να αποκαλείς καθρέφτη ένα ξεχασμένο κομμάτι οβάλ γυαλί..

Οσκούρο: Πως ξέρεις με τι μοιάζει; Αφού δεν στο έδειξα.

Λουσία: Μη φοβάσαι. Δεν ξεχνάω τους κανόνες. Ζούμε σε ένα σπίτι χωρίς Καθρέφτες... Σε μια πόλη χωρίς Καθρέφτες...και τα λοιπά και τα λοιπά κ τα λοιπά (κλιμακώνεται μια ειρωνεία)

Οσκούρο: Διακρίνω πάλι αυτή την...ειρωνική διάθεση.. (λέει ενώ σφίγγει το γυαλί κ γεμίζει αίματα)

Λουσία: Καθόλου! Έχουμε ενσωματώσει τη δυστυχία της αντανάκλασης. Λάθος! Την έχουμε σωματικοποιήσει.(με ύφος πομπώδες)

Οσκούρο: Το χέρι μου είναι μέσα στα αίματα και συ ψάχνεις πάλι τη σωστή λέξη.

Λουσία: *(δυναμώνει το ραδιόφωνο)* Σώπασε λιγάκι Οσκούρο. Άσε με να ακούσω...Σαν σήμερα ο Έρνεστ Χέμινγκουεϊ ολοκλήρωσε τους Πράσινους Λόφους της Αφρικής.

Οσκούρο: Φέρε μου ένα πανί να σκουπιστώ! *(έξαλλος)*

Λουσία: Σσσσσ...άκου *(ατάραχη του σκουπίζει με μια πετσέτα το αίμα ενώ δυναμώνει κι άλλο το ραδιόφωνο)*

Οσκούρο: Πως γίνεται να είσαι μονίμως στον κόσμο σου; *(θυμωμένα)*

Λουσία: Στον δικό μας κόσμο είμαι! *(του σκουπίζει τα αίματα)* Στον κόσμο που μαζί αλλάξαμε...στην κυριολεξία! Πολλοί το ονειρεύτηκαν πριν από εμάς. Εμείς όμως το καταφέραμε! *(στωπτικά)*

Οσκούρο: Σε αυτό τον νέο κόσμο , μείναμε όμως ζωντανοί *(αμυντικά)*

Λουσία: Ζωντανοί...; Αχ Οσκούρο. Για να είμαστε ζωντανοί θα έπρεπε να υπάρχουμε.

ΣΚΗΝΗ 2

(Το ίδιο απόγευμα. Η Λουσία και ο Οσκούρο παίρνουν το τσάι τους κάτω από ένα μεγάλο ρολόι και ένα τεράστιο ημερολόγιο)

Λουσία: Τι λες να περάσουμε από την αγορά προτού κάνουμε τον περίπατο μας. Χρειαζόμαστε τυριά, αλλαντικά και κρασί για το δείπνο

Οσκούρο: Δεν καταλαβαίνω γιατί μια τέτοια μέρα επιμένεις να τρώμε σαν να ήταν γιορτή.

Λουσία: Είναι ότι μας έχει απομείνει.

Οσκούρο: Στάσου λίγο να δυναμώσω τη φωνή στο ραδιόφωνο. Κάτι λένε για το Narcissus Mall, μάλλον με αφορμή τη σημερινή επέτειο.

Λουσία: Το άκουσα και νωρίτερα. Το αγόρασε η οικογένεια Μπενίτεθ.

Οσκούρο: Λες να επαναλειτουργήσει;

Λουσία: Αποκλείεται ! Δεν θα το επιτρέψουν οι οικογένειες των νεκρών(απόλυτη αλλά σχεδόν αδιάφορη)

Οσκούρο: Σύνελθε Λουσία! Και μεις είμαστε μια τέτοια οικογένεια.. Αλλά κάνεις σαν να αφορά πάντα κάποιους άλλους.

Λουσία: Οι άνθρωποι γίνονται γελοίοι όταν θέλουν να παραστήσουν κάτι που δεν είναι.

Οσκούρο: Και.... ;

Λουσία: Γινόμαστε γελοίιοι.. κάθε μέρα και οι δυο. (κατευθύνεται προς τη γκαρνταρόμπα)

Οσκούρο: Για στάσου να ακούσουμε λίγο(ανεβάζει την ένταση στο ραδιόφωνο)
Για το Mall, λένε. (από το ραδιόφωνο ακούγεται πως το εμπορικό κέντρο θα ανακαινιστεί και «Θα πάψει να είναι ένα κτίριο φάντασμα»!)

Λουσία: Προτιμώ να σε περιμένω στον κήπο.

Οσκούρο: Δεν μπορείς να παριστάνεις πως δεν μας αφορά.

Λουσία: Έλα καλέ μου, ας τα αφήσουμε τώρα αυτά. Βάλε το μπλε βιολέ πουκάμισο και μην ξεχάσεις να πάρεις πανωφόρι. Έχει αρχίσει να φυσά πάλι.

Οσκούρο: Θα έπρεπε να το είχαμε προβλέψει...

Λουσία: ..ότι θα φυσούσε;

Οσκούρο: Πως κάποια στιγμή το Narcissus Mall θα άνοιγε ξανά θα μας ανάγκαζε να θυμηθούμε

Λουσία: Γιατί τότε ξεχάσαμε;

Οσκούρο: Εσύ φέρεσαι σαν κάποιος να σου έχει διαγράψει τη μνήμη

Λουσία: (γελά νευρικά). Όλα τα θυμάμαι...Μερικά βέβαια πιο πολύ από άλλα.

Οσκούρο: Όπως;

Λουσία: Όπως όταν εξαφανίσαμε τους καθρέφτες. Ο Ιλούζο θα ήταν περίπου πέντε ετών. Έψαχνε σχεδόν με μανία κάπου που να μπορεί να δει το είδωλο του . Ακόμα και στα πιο απίθανα μέρη.

Οσκούρο: Και...?

Λουσία: Δεν τα κατάφερε και κατέφυγε για ώρα στο βλέμμα μου. Δεν μπορούσαν να τον ξεκολλήσω. Όπως όταν ήταν βρέφος. Δεν ξέρω τι έβλεπε στα μάτια μου αλλά στο τέλος απομακρυνόταν σχεδόν θυμωμένος. Σαν να μην κατάφερε να συναντήσει την απόλαυση που είχε χάσει από εκείνη...την αντανάκλαση

Οσκούρο: Εγώ δεν θυμάμαι τίποτα τέτοιο. Ήταν τόσο μικρός που αμέσως συνήθισε τον κόσμο χωρίς κάτοπτρα και έδειχνε πολύ καλά μέσα σε αυτό. Μέχρι που εσύ.....(παύση)

Λουσία: Μέχρι που εγώ ..;

Οσκούρο: Ας μην ανοίξουμε αυτή την κουβέντα..

Λουσία: Κουβέντα...όταν με καταδικάζεις με την αδιάλλακτη ηθική σου. Σαν να μη μου έφταναν οι ενοχές εκείνου του Αυγούστου

Οσκούρο : Εγώ νομίζεις δεν έχω ενοχές;

Λουσία: Φυσικά και έχεις. Για όσα συνέβησαν στο Μεγάλο Καθρέφτη. Για όσα ζούσαμε μόνο για να μας βλέπουν μέσα από τις οθόνες. Αλλά το βάρος για τον Ιλούζο πέφτει όλο σε μένα. Είναι παράξενο... (στοχαστικά) Πρώτη φορά συνειδητοποιώ πόσο εναρμονισμένος δείχνεις μέσα σε όλο αυτό! Σχεδόν

ευτυχισμένος... (σχεδόν επιθετικά). Και εγώ ώρες ώρες θα σκότωνα για να κοιταχτώ σε έναν καθρέφτη (νοσταλγικά)

ΣΚΗΝΗ 3

(Η Λουσία και ο Οσκούρο δειπνούν. Το ραδιόφωνο παίζει ένα γαλλικό τραγούδι. Κάποια στιγμή κάποιος χτυπάει την πόρτα)

Λουσία: Δεν είχα δίκιο για το καμαμπέρ; Πάει με τη ρόκα και τα καρύδια.

Οσκούρο: Διανύεις τη γαλλική σου περίοδο μου φαίνεται... Γαλλικά τυριά, γαλλικά τσιτάτα , γαλλική μουσική

Λουσία: Τυχαίο είναι. Αλλά και έτσι να ήταν, τι πειράζει; (σε τόνο προκλητικό)

Οσκούρο: Και το φόρεμα που αγόρασες το πρωί , Γάλλου σχεδιαστή δεν είναι;

Λουσία: Αχ Οσκούρο...αυτή η μαγική σου σκέψη.

Οσκούρο: Μια διαπίστωση έκανα. Δεν χρειάζεται να κλείνεις τα μάτια σε οτιδήποτε δεν αναγνωρίζεις.

Λουσία: Πάει καιρός που ζούμε με κλειστά τα μάτια

Οσκούρο: Σε βλέπω Λουσία. Εγώ πάντα σε βλέπω. Έλα βάλε το καινούργιο σου φόρεμα

Λουσία: Κάποια άλλη στιγμή. Ας απολαύσουμε τη μουσική. (*δυναμώνει τον ήχο*)

Οσκούρο: Νόμιζα πως όταν το διάλεγες , θα ανυπομονούσες να σε δω να το φοράς.

Λουσία: Την ώρα που το πρόβαρα, νόμισα για μια στιγμή πως θα με έβλεπα και γω...Σαν να έγινε ξαφνικά το δοκιμαστήριο χρονομηχανή. Κράτησε ελάχιστα. Επανήλθα. Μοιάζουμε πια με καθρέφτες, Οσκούρο, δυστυχείς , που αντανακλούν μα δεν μπορούν να δουν. Έτσι δεν το λέει ο Αραγκόν; (*με στόμφο*) Δυστυχείς και μόνοι...Εσύ πως αντέχεις άραγε;

(*ακούγεται να χτυπά επίμονα η πόρτα*)

Οσκούρο : Να κι ο Γάλλος ποιητής! Ποιος να είναι τώρα ;.. Δυστυχείς και μόνοι..Μεγάλη κουβέντα (*μονολογεί ενώ κατευθύνεται στην πόρτα όπου αντικρύζει έναν νέο άντρα*)

Ρεφλέχο: (*διστακτικά*) Συγνώμη για την ενόχληση τέτοια ώρα. Έφτασα πριν από λίγο στην πόλη και ψάχνω ένα δωμάτιο να μείνω. Μου είπαν πως δεν υπάρχουν ξενοδοχεία αλλά πως θα μπορούσα να απευθυνθώ σε κάποια οικογένεια με διαθέσιμα δωμάτια και μου πρότειναν εσάς.

Οσκούρο: Περάστε μέσα. Θα πρέπει να το συζητήσω με την... κυρία του σπιτιού. Λουσία έχουμε επισκέπτη!

Λουσία: (με έκδηλο ενθουσιασμό απευθυνόμενη στο Ρεφλέχο) Καθίστε στο τραπέζι μας. Είναι ώρα φαγητού. (τον κοιτάζει διερευνητικά) Είστε πολύ νέος. Έφηβος θα έλεγα. Στην ηλικία του γιου μου αν ζούσε. Να σας μιλάω στον ενικό;

Ρεφλέχο: Φυσικά. Εγώ θα πρέπει να κρατήσω τον πληθυντικό;

Λουσία: Θα προτιμούσα όχι!

Οσκούρο: Εμένα δεν με ρώτησε κανείς αλλά θα πρότεινα να σεβαστούμε τους τύπους.

Λουσία: Ναι οι τύποι...και κανόνες. Οι κανόνες και τα τελετουργικά. Τα τελετουργικά και οι ιδεοληψίες. Και εγώ η παράτυπη , η έκθεσμη , η απείθαρχη , να προικαλώ συμφορές.

Ρεφλέχο: Μήπως ήρθα σε ακατάλληλη στιγμή; Θα είναι ίσως καλύτερα να ψάξω στέγη κάπου αλλού..

Λουσία: Όχι νεαρέ μου, να μείνεις εδώ. Υπάρχει ένα δωμάτιο για σένα. Έχει τα χρώματα που αρέσουν σε ένα αγόρι της ηλικίας σου. Κάθε χρόνο το αλλάζω βάσει του γούστου που υποθέτω πως θα διαμόρφωνε ο Ιλούζο μου. Να τώρα, έβαλα κάποιες καινούργιες αφίσες νέων μουσικών και αφαίρεσα κάτι καδράκια που δεν θα άρμοζαν σε ένα αγόρι.. σχεδόν άντρα.

Οσκούρο :(παρεμβατικά) Πόσο καιρό σκοπεύεις να μείνεις στην πόλη;

Ρεφλέχο: Έχω έρθει για το πανεπιστήμιο. Απλά ήρθα νωρίτερα για να μάθω λιγάκι τα μέρη και τους ανθρώπους.

Λουσία: Είναι Αύγουστος και αυτός ο τόπος τον Αύγουστο δεν υποφέρεται.

Ρεφλέχο: Δεν με ενοχλεί η ζέστη.

Λουσία : Δεν αναφέρομαι στη ζέστη.

Οσκούρο: Ας τα αφήσουμε αυτά. Κάτσε να φας μια μπουριά.

Ρεφλέχο: Δεν σας συστήθηκα ακόμα. Είμαι ο Ρεφλέχο. Θα ήθελα να ρωτήσω πόσο θα είναι το νοίκι του δωματίου.

Λουσία: Αν συμφωνήσουμε να μείνεις εδώ θα πρέπει να το δεχτείς σαν φιλοξενία. Ελπίζω πως συμφωνεί μαζί μου ο Οσκούρο

Οσκούρο: Δεν θα μπορούσα να σου χαλάσω χατίρι. Πράγματι θα μπορούσες να είσαι γιος μας. Εγώ λοιπόν είμαι ο Οσκούρο και η κυρία του σπιτιού είναι η Λουσία.

Ρεφλέχο: Θα μπορούσα να ρωτήσω τι συνέβη στο γιο σας;

Οσκούρο: Μη φοβάσαι νεαρέ. Δεν συνέβη κάτι άσχημο μέσα στο δωμάτιο του. Ο Ιλούζο μας εξαφανίστηκε πριν από έξι χρόνια.

Λουσία: Και ο Οσκούρο θεωρεί εμένα υπεύθυνη γιατί καταπάτησα τον πιο ιερό κανόνα αυτής της πόλης.

Ρεφλέχο: Είναι κάτι που πρέπει να ξέρω εφόσον θα μείνω για κάποιο καιρό εδώ;

Οσκούρο: Θα πρέπει να ξέρεις πως σε αυτή την πόλη ζούμε χωρίς καθρέφτες.. Κανένα κάτοπτρο. Πουθενά.

Ρεφλέχο: Και πως καταλαβαίνετε αν είστε.. ας πούμε ..ευπαρουσίαστοι ; Και εσείς (απευθυνόμενος στη Λουσία) πως φτιάχνετε τα μαλλιά σας; πως μακιγιάρεστε; Δείχνετε τόσο περιποιημένη!

Οσκούρο: Άφησε νεαρέ μου τις ερωτήσεις και έλα να σου δείξω το δωμάτιο σου.

Λουσία: Πρέπει να ξέρει το παιδί προτού αποφασίσει να μείνει. Αν μπορεί να αντέξει μια τέτοια ζωή.

Οσκούρο: Ωραία . Θα μάθει αυτό που οφείλει να γνωρίζει...(μια σύντομη παύση). Λοιπόν...πριν από 9 καλοκαίρια , την 7^η Αυγούστου, όσοι απέμειναν εδώ, έσπασαν τους καθρέφτες των σπιτιών τους , κατέστρεψαν τις κάμερες και έκτοτε δεν έφτασαν ποτέ ξανά σε αυτό τον τόπο οθόνες και έξυπνες συσκευές. Και από τότε ζούμε έτσι.

Ρεφλέχο: Ναι.. αλλά γιατί;

Οσκούρο : Ας πούμε ότι πληρώσαμε.. την εξάρτηση μας από τις οθόνες. Από την ίδια μας την εικόνα. Δεν πιστεύω να έχεις φέρει μαζί σου καμία τέτοια συσκευή.

Ρεφλέχο: Όχι...Όχι! Η αλήθεια είναι πως κάτι είχα ακούσει. Μου είχαν πει προϋπόθεση να γίνω δεκτός σε αυτό το πανεπιστήμιο είναι να μην χρησιμοποιώ έξυπνες συσκευές. Και ήταν ένας λόγος που επέλεξα να

σπουδάσω εδώ. Δεν βρίσκω κανένα ενδιαφέρον να ζω τη ζωή μου μέσα από τις οθόνες.

Οσκούρο : Τότε αγόρι μου, Καλώς ήρθες . *(χωρίς πια καχυποψία)*

(Η Λουσία σιωπηλή και προβληματισμένη)

Ρεφλέχο: Μόνο που Σήμερα είναι 7 Αυγούστου...

Οσκούρο: Ας το δούμε σαν ένα καλό σημάδι. Θα ξαναζωντανέψει η κάμαρη του Ιλούζο μας.

Λουσία : Έλα..αγόρι μου να διαλέξουμε μαζί σεντόνια και σιεπάσματα. Τόση ώρα έχουμε πει τόσα. Αλλά δεν ξέρουμε τίποτα για σένα.

Ρεφλέχο: Είμαι ο Ρεφλέχο και από το επόμενο μήνα θα είμαι φοιτητής στη φιλοσοφική!

Λουσία: Εγώ είμαι η Λουσία, σύζυγος του Οσκούρο και πρώην μητέρα.. του Ιλούζο και της Σιλένσιο.

Ρεφλέχο: Πρώην μητέρα..; Άρα και γω που έχω χάσει τους γονείς μου θα έπρεπε να συστηθώ ως πρώην γιος ;

Λουσία: Λυπάμαι πολύ Ρεφλέχο, *(με συμπάθεια και στόμφο)*..Εγώ φταίω που άνοιξα μια τέτοια κουβέντα. Ας μιλήσουμε για κάτι ευχάριστο, κάτι που να σου αρέσει ..τον υπαρξισμό ή για το ντεντερμινισμό, τον εμπειρισμό,. Ότι προτιμάς..Ξέρεις είναι το μόνο πάθος που μου έχει απομείνει.

Ρεφλέχο: Θα προτιμούσα να μάθω τι συνέβη με τη ..Σιλένσιο, έτσι δεν την έλεγαν; Πως χάσατε την κόρη σας;

Οσκούρο : *(παρεμβατικά)* Δεν είναι η ώρα νεαρέ μου. Οικογενειακές υποθέσεις , οικογενειακά τραύματα. Ότι έπρεπε να μάθεις το έμαθες. Έχει πάει αργά..
(σβήνουν τα φώτα)

ΣΚΗΝΗ 4

(Η Λουσία και ο Ρεφλέχο βρίσκονται στην τραπεζαρία, ο Οσκούρο έχει φύγει για τη δουλειά στο ταχυδρομείο. Είναι η ώρα του πρωινού)

Λουσία: Βάλε μαρμελάδα στο ψωμί σου. Το πολύσπορο ζητά την προσθήκη μιας κάποιας γλύκας.

Ρεφλέχο: Δεν μου αρέσουν τα γλυκά.

Λουσία : Είναι το πρώτο πράγμα που μαθαίνω για σένα. Εκτός από το τι σπουδάζεις.

Ρεφλέχο: Τι άλλο θέλεις να μάθεις;

Λουσία : Ένα σωρό... Για πες μου Ρεφλέχο.... Δεν υπήρχε κανένα κορίτσι που να σε έκανε να διστάσεις να αφήσεις τον τόπο σου;

Ρεφλέχο: Υπήρχε, ναι. Αλλά δεν είναι για μένα αυτά.

Λουσία: Τότε ίσως κάποιο αγαπημένο πρόσωπο από την οικογένεια σου;

Ρεφλεχο: Δεν είναι για μένα αυτά, είπαμε.

Λουσία: Σε φοβίζει η αγάπη αγόρι μου;

Ρεφλέχο: Εσύ δεν τη φοβήθηκε ποτέ Λουσία;

Λουσία : Είσαι πολύ μικρός για να έχεις τέτοιους φόβους.

Ρεφλέχο: Είδες; Δεν απαντάς. Πες μου έστω...που πάει η αγάπη όταν πεθαίνει;

Λουσία :: Δεν είμαι καθόλου σίγουρη Ώρες ώρες νομίζω πως κείτεται μέσα μας, ακόμα και νεκρή. Για το μόνο που μπορώ να σε διαβεβαιώσω είναι πως γεννιέται στις μεσοτοιχίες μας ..

Ρεφλέχο: Και τι είναι η τελικά αυτή η αγάπη που καταλήγει ένα πτώμα μέσα στα σωθικά μας ;

Λουσία: Μα τι κουβέντα πιάσαμε πρωί πρωί. Δεν χρειάζεται να ταλαιπωρείς το μυαλουδάκι σου με τέτοιες σκέψεις. .

Ρεφλέχο: Πες μου. Θέλω να μάθω

Λουσία: (διστακτικά) .....Είναι...φως και χρόνος. Ότι δηλαδή και μια φωτογραφία. Τα πάντα και τίποτα..

Ρεφλέχο: Χα (αναφωνεί σιωπτικά) Η αγάπη είναι μια φωτογραφία... (επαναλαμβάνει στοχαστικά). Δεν το χα σκεφτεί ποτέ έτσι. Αλλά ναι... ισχύει! Εσύ όμως Λουσία δεν έχεις πια δικαίωμα...σε καμία φωτογραφία, έτσι δεν είναι;

Λουσία : Έτσι...ούτε εσύ Ρεφλέχο... όσο μένεις εδώ.

Ρεφλέχο: Το ξέρω! Μην ανησυχείς. Δεν έχεις ωστόσο την περιέργεια... να μάθεις πως είναι η όψη σου; Θέλεις να σου πως σε βλέπω εγώ;

Λουσία : (σηκώνεται ενοχλημένη) Ξέχασα να σε ρωτήσω ..μήπως θα ήθελες αυγά ποσέ;

Ρεφλέχο: Δεν καταλαβαίνω! Πάλι αλλάζεις θέμα. Χθες βράδυ, νόμιζα πως θα είχε πλάκα να μην μπορείς να δεις τον εαυτό σου. Αλλά είναι τόσο περιεργο να μην πρέπει να μιλήσεις καν γι' αυτό. Και σεις εδώ ζείτε έτσι, 9 χρόνια. Ε δεν μπορεί.. Ωχ..συγνώμη , παραένιωσα άνετα, και άρχισα να μιλάω...ε όπως μιλάω.

Λουσία: Δεν πειράζει αγόρι μου. Έχεις την ηλικία του γιου μου. Και εκείνος κάπως έτσι θα μιλούσε.

Ρεφλέχο: Τι συνέβη με τον Ιλούζο; Έτσι δεν τον είπες; Και γιατί ο άντρας σου σε κατηγορεί για το χαμό του;

Λουσία: Ας πούμε πως ο Οσκούρο έπεισε τον εαυτό του και έπειτα εμένα πως ο μικρός μας χάθηκε γιατί κοντοστάθηκα για μια στιγμή, μια τόση δα στιγμή, μπροστά στο Μεγάλο Καθρέφτη. Δεν βρέθηκε ποτέ το σώμα του Ιλούζο.

Ρεφλέχο: Και τι σχέση έχει ο χαμός του Ιλούζο με το θάνατο της κόρης σας;

Λουσία: Καμία. ..Η Σιλένσιο κλειδώθηκε στο Mall εκείνον τον Αύγουστο και αποφάσισε να εισπνεύσει δηλητηριώδη αέρια, μόλις λίγες εβδομάδες προτού ενηλικιωθεί. Ήταν ανάμεσα στις 103 γυναίκες και 88 άνδρες που δεν άντεξαν.

Ρεφλέχο: Τι δεν άντεξαν;

Λουσία: Μην πεις στον Οσκούρο πως σου μίλησα γι αυτό. Είναι η πρώτη φορά που λέω αυτή την ιστορία σε κάποιον. Περίεργο. Ακούω τη φωνή μου σαν να βγαίνει από ξένο στόμα. Αυτό μου συμβαίνει όταν χρησιμοποιώ τα δικά μου λόγια. Να δεις..το λέει καλύτερα ο Ευγένιος Ο' Νηλ. Η ζωή είναι ένα κελί απομόνωσης που οι τοίχοι του είναι καθρέφτες. Αυτό κράτα. Και ξέχνα όλα τα άλλα. Καθρέφτες υπάρχουν ακόμα και μέσα στο τσιμέντο, στα τούβλα, στις ταπετσαρίες. Υπάρχουν ώρες ώρες που τους νιώθεις να σου επιστρέφουν πίσω όλο σου το "είναι", και αυτό δεν είναι καθόλου μα καθόλου ωραίο .Λοιπόν, ξέχνα όλα όσα σου είπα.

Ρεφλέχο: Μα δεν μου είπες τίποτα.. γιατί τόσοι άνθρωποι αποφάσισαν να αυτοκτονήσουν και μάλιστα όλοι μαζί μέσα σε ένα εμπορικό κέντρο;

Λουσία: Ήταν μέσα στο κανάλι της πόλης που βρισκόταν στον τελευταίο όροφο του εμπορικού κέντρου. Μην ρωτήσεις τίποτα άλλο. Και μην πεις στον Οσκούρο πως ανοίξαμε τέτοια κουβέντα. Δεν μιλάμε ποτέ γι' αυτό.

ΣΚΗΝΗ 5

(Η Λουσία βρίσκεται στο εφηβικό δωμάτιο, όπου φιλοξενείται ο Ρεφλέχο. Τακτοποιεί όταν διαπιστώνει την ύπαρξη μιας φωτογραφικής μηχανής- βιντεοκάμερα, στα πράγματα του. Την πιάνει στα χέρια της και την περιεργάζεται για λίγο σιωπηλά και αρχίζει να μονολογεί απευθυνόμενη στην φωτογραφική μηχανή.)

Λουσία: Πως πρέπει να νιώθει κάποιος μπροστά σε μια τέτοια μηχανή; Δεν θυμάμαι. Η μήπως θέλω να μην θυμάμαι; Πάει τόσος καιρός που.. Και κοιτά να δεις.. κάποτε δεν έβρισκα νόημα να κάνω το οτιδήποτε εάν δεν υπήρχε κάποιος να την κρατά...να την κρατά και να τη στρέφει πάνω μου. *(αρχίζει να βυθίζεται σε σκέψεις -εικόνες και να μονολογεί)* Πόσο παράξενο που δεν έχω καμία θύμηση .Μόνο εκείνο το απόγευμα που τραβούσα εγώ.. Είχε μόλις γεννηθεί η Σιλένσιο. Και την είχε στα χέρια του. Εγώ δεν άντεχα να την έχω για ώρα στην αγκαλιά μου. Ένιωθα πως με παραβίαζε κάθε φορά που έφαχνε με τα χείλη της να εντοπίσει τη ρώγα μου. Σαν.. να ξεσιιζόταν ο θώρακας μου και να κοβόταν η ροή του οξυγόνου από τους πνεύμονες μου.

Ήταν διαφορετικά όμως όταν σας κοιτάζα από απόσταση. Μου άρεσε...να βλέπω να μπλέκει τα χεράκια της μέσα στο λευκό ολόμαλλο πουλόβερ του και να κλείνει τα μάτια, σαν να τον κατέκλυζε η απόλυτη ευτυχία. Μια ήρεμη ευτυχία. Ποτέ δεν μπόρεσαν να αισθανθώ κάτι αντίστοιχο.. Ήθελα, έστω να συλλάβω αυτή τη στιγμούλα και να την κάνω δική μου. Ήταν η μοναδική φορά που έμπαινα και γω μέσα στο κάδρο , βύθιζα το πρόσωπο μου μέσα στο ολόμαλλο καταφύγιο που είχε φτιάξει και χάιδευα τα δαχτυλάκια της Σιλένσιο που έπαιζαν με τις κλωστές...

(ακούγεται ο χτύπος της πόρτας)

Λουσία:: Οσκούρο..Οσκούρο... εσύ είσαι;

(μπαίνει στο δωμάτιο ο Ρεφλέχο με ορμή , εμφανώς αναστατωμένος)

Ρεφλέχο: Τι θες και ψάχνεις τα πράγματα μου; *(επιθετικά)*

Λουσία:: Είπαμε.. δεν είπαμε όχι φωτογραφίες εδώ; Και συμφώνησες...*(ξεψυχισμένα)*

Ρεφλέχο: Δεν σκόπευα να τη χρησιμοποιήσω. Απλά την πέταξα μέσα στο σακίδιο μου για να μην την αφήσω πίσω.

Λουσία:: Και αν εγώ σου ζητούσα να τη χρησιμοποιήσεις;

Ρεφλέχο: Μπλοφάρεις.

Λουσία:: Γιατί να το κάνω αυτό;

Ρεφλέχο: Γιατί στο τέλος της.. διαδρομής ίσως να είναι τελικά απελευθερωτικό να μην μπορείς να δεις τον εαυτό σου. Μπορείς να παγώσεις το χρόνο και να γλιτώσεις από πολλά βάσανα.

Λουσία:: Τι μπορεί να ξέρεις εσύ για το χρόνο και τις αγωνίες του αγόρι μου; Φωτογράφησε με . Θέλω να με δω.

Ρεφλέχο: Εσύ δεν μου είπες πως απαγορεύονται οι φωτογραφικές μηχανές...και κάθε..πως πες... «αντανάκλαση του ειδώλου» μας; Από πότε έπαψε να σε νοιάζει;

Λουσία:: Από σήμερα.

(ο Ρεφλέχο παίρνει από τα χέρια της Λουσίας τη μηχανή και τη στρέφει πάνω της. Εκείνη αρχίζει να παίρνει πόζες..)

Ρεφλέχο: Κάτσε στην πολυθρόνα μπροστά από την ταπετσαρία. Θα μου άρεσε να σε τραβήξω εκεί. Με τα μαλλιά λυτά.

(Ο Ρεφλέχο τη φωτογραφίζει με μανία)

Λουσία:: Απαγορεύονται οι κάμερες και οι φωτογραφίες. Κι άλλη απαγόρευση. Θα ζείτε χωρίς κάτοπτρα. Θα ζείτε χωρίς τον εαυτό σας.. Πένθος πάνω στο πένθος. Αυτή τη φορά του ίδιου μας του εαυτού. Ανυπαρξία; Τώρα περισσότερο από πριν; Δεν ξέρω. Πως μας βλέπεις άραγε εσύ που έρχεσαι από τον έξω κόσμο;

(ακούγεται η πόρτα. Μπαίνει ο Οσκούρο. Η Λουσία πιάνει τη μηχανή από τα χέρια του Ρεφλέχο και τη στρέφει πάνω στον Οσκούρο)

Λουσία:: Αχ ήρθες; Οσκούρο! Κοίτα τι έκπληξη μας επιφύλασσε ο Ρεφλέχο (μιλά με μια ταραχή που κρύβει ικανοποίηση ενώ τον πλησιάζει – τραβώντας τη φωτογραφική μηχανή από τα χέρια του Ρεφλέχο κι στρέφοντας την πάνω στον Οσκούρο)Ένα ακόμα κλικ, και τι άλλο θα χάσουμε;

(σηκώνει τη μηχανή και τη φέρνει στο πρόσωπο σαν να ετοιμάζεται να τραβήξει)

Οσκούρο: Μην τολμήσεις Λουσία! *(με οργή κ ενώ οπισθοχωρεί έντρομος)*

Λουσία: Τι φοβάσαι καλέ μου; Εμένα , εσένα ή τον ξένο μας; Και προχθές πάλι φοβήθηκες ένα κομμάτι γυαλί ανόητε Οσκούρο....Και τώρα να.. κοιτάξεις μια φωτογραφική μηχανή σαν περιστροφο έτοιμο να σε εκτελέσει εγκλωβίζοντας μέσα την ίδια τη σφαίρα το τρομαγμένο σου βλέμμα. .. *(μονολογεί ταραγμένη ενώ πηγαινοέρχεται νευρικά μέσα στο δωμάτιο του Ρεφλέχο κρατώντας τη φωτογραφική μηχανή που μόλις ανακάλυψε ενώ ο Οσκούρο την κοιτάζει παγωμένο. Ο Ρεφλέχο αποχωρεί κλείνοντας; με δύναμη την εξώπορτα)*

Οσκούρο : Που πάει αυτός Λουσία ; Ποιος ..στο δαίμονα είναι και γιατί έκρυβε αυτή την κάμερα; Και συ τι κάνεις Λουσία;

Λουσία: Ξέρω τι πρέπει να κάνουμε. Μην ανησυχείς. Δεν έχουμε επιλογή. Και πόσο θα ήθελα να είχαμε.

ΣΚΗΝΗ 6

(Η Λουσία και ο Οσκούρο βρίσκονται γύρω από ένα στρωμένο τραπέζι. Περιμένουν το Ρεφλέχο)

Λουσία: Λες να μην έρθει;

Οσκούρο: Θα επιστρέψει. Έχει αφήσει εδώ τα πράγματα του.

Λουσία: Πρέπει να τον διώξουμε, σωστά;

Οσκούρο: Τα είπαμε αυτά Λουσία. Από το σπίτι. Και αν γίνεται και από την πόλη.

Λουσία: Ποιος θα του το πει; Εσύ ή εγώ;

Οσκούρο :....Εσύ!

Λουσία: Εγώ γιατί;

Οσκούρο : Γιατί εσένα δείχνει να σε ακούει.

Λουσία: Τι εννοείς ;

Οσκούρο : Σε εμένα δεν απευθύνεται καν.

Λουσία: Ε και; Μπορείς να του απευθυνθείς εσύ.

Οσκούρο : Λέω πως εσύ τον έχεις ήδη κερδίσει και θα ναι πιο εύκολο.

Λουσία: Και θες να τον χάσω;

Οσκούρο : Δεν είπα αυτό!

Λουσία: Τότε;

Οσκούρο : Λέω πως από εσένα θα το ακούσει καλύτερα

Λουσία: Από κανένα δεν ακούς .. «καλά» τη λέξη «φύγε»

Οσκούρο : Δεν θα του πούμε «φύγε».

Λουσία: Τι θα του πούμε;

Οσκούρο : Πως επιστρέφει ο Ιλούζο μας και πως δεν υπάρχει χώρος για εκείνον

Λουσία: Και θα το πιστέψει ; Γιατί να μην του πούμε απλά την αλήθεια;

Οσκούρο: Η ίδια η ζωή είναι απίστευτη. Πρέπει να φύγει , έτσι απλά όπως ήρθε. Τώρα αν επιμένει να πάει στο πανεπιστήμιο μας και να βρει στέγη σε άλλο σπίτι θα πρέπει να ενημερώσουμε την κοινότητα και να πάρουν τα μέτρα τους. Δεν χωρά σ' αυτό τον τόπο άλλη ενοχή.

Λουσία: Να του το πεις εσύ τότε. Εγώ δεν θέλω να τον διώξω.

Οσκούρο : Άλλο είπες χθες βράδυ.

Λουσία: Είπα πως ξέρω τι πρέπει να κάνουμε. Δεν είπα πως το θέλω.

Οσκούρο : Δηλαδή...τι? Θέλεις να μείνει;

Λουσία: Θα φύγει αφού πρέπει. Θα το κάνεις όμως εσύ αυτό. Εγώ δεν μπορώ να διώξω άλλο παιδί.

Οσκούρο : Δεν έχουμε διώξει κανένα παιδί.

Λουσία: Σωστά...το ένα παιδί είναι αγνοούμενο εδώ και επτά χρόνια και το άλλο παιδί έγινε αυτόχειρας ... μαζί με άλλες 103 γυναίκες και 88 άντρες..

Οσκούρο : 103 γυναίκες και 88 άντρες! 103 γυναίκες και 88 άντρες! 103 γυναίκες και 88 άντρες! Η Λουσία θυμάται! Η ξεχασιάρα Λουσία μου θυμάται με ακρίβεια..

Λουσία: Δεν είναι ώρα για...τα δικά μας. Μπορεί να έρθει από στιγμή σε στιγμή

(ακούγεται η πόρτα. Μπαίνει ο Ρεφλέχο)

Ρεφλέχο: Τι ωραία που μυρίζει. Μην μου πείτε! Αφήστε με να μαντέψω. Ψητό στο φούρνο με πατάτες;

Λουσία: Αγριογούρουνο με πουρέ.

Οσκούρο: Κάτσε νεαρέ., θα σε σερβίρω εγώ απόψε

Ρεφλέχο: *(κάθεται στο τραπέζι και δοκιμάζει)* Δεν έχω φάει ποτέ κάτι πιο νόστιμο

Λουσία: Πως ήταν η μέρα σου αγόρι μου;

Ρεφλέχο: Υπέροχη. Περπάτησα αρκετά μετά το τέλος της πόλης, εκεί που τελειώνουν τα κτήματα και ξεκινά το δάσος. Ακολούθησα ένα μονοπάτι. Ανακάλυψα μια πηγή με νερό. Και έπειτα μια λίμνη γεμάτη χελώνες. Κάθισα για ώρες να τις κοιτάζω. Δεν συνάντησα όμως κανέναν

Οσκούρο: Θα ήταν όλοι στις δουλειές τους.

Ρεφλέχο: Ξέρετε...θέλω να μάθω καλά αυτό τον τόπο προτού ξεινήσουν τα μαθήματα.

Οσκούρο: Θα πρέπει να συζητήσουμε κάτι σχετικά με αυτό.

Ρεφλέχο: Για το πανεπιστήμιο;

Οσκούρο: Για τη διαμονή σου εδώ

Ρεφλέχο: Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;

Οσκούρο: Δεν θα έχουμε χώρο για σένα σε λίγες μέρες. Επιστρέφει ο γιος μας. Τον βρήκαμε!

Ρεφλέχο: Τον Ιλούζο;

Οσκούρο: Ένα γιο έχουμε!

Ρεφλέχο: Νόμιζα πως ήταν εδώ και χρόνια ξεγραμμένος..

Οσκούρο: Μας έφερες όπως φαίνεται μεγάλη τύχη αγόρι μου. Βρέθηκε και επιστρέφει στο σπίτι μας.

Ρεφλέχο: (σηκώνεται από την καρέκλα απότομα) Τύχη; Μα..τύχη; (γελά βροντερά) ; Και εσύ τι λες για όλα αυτά; Ε ..τι λες; (απευθύνεται επίμονα στη Λουσία) Για μια παλιομηχανή με διώχνετε; Αφού σας είπα, δεν θα τη χρησιμοποιήσω!

(η Λουσία παραμένει αμίλητη)

Οσκούρο: Άσε ήσυχη τη Λουσία νεαρέ μου . Είναι πολύ αναστατωμένη. Δεν μπορεί να διαχειριστεί ακόμα αυτό το απρόσμενο ..δώρο

Ρεφλέχο: Δώρο;;; Ο Ιλούζο δεν θα επιστρέψει. Ποτέ δεν θα επιστρέψει. Γιατί δεν θέλει να έχει καμία σχέση με αυτούς που τον πέταξαν έξω από το ...σπίτι του στα οκτώ του χρόνια

Λουσία: Τι λες αγόρι μου; (*ταραγμένη*)

(Ο Ρεφλέχο δεν απαντά και φεύγει χτυπώντας με μανία την πόρτα. Το ζευγάρι βυθίζεται για λίγο στη σιωπή)

Λουσία: Τι να ήθελε να πει Οσκούρο;

Οσκούρο: Σε μπελάδες θέλει να μας βάλει. Μας είπε ψέματα για τη μηχανή και τώρα σκαρφίζεται άλλες ιστορίες. Έφυγε. Τελείωσε.

Λουσία: Μα δεν μάζεψε καν τα πράγματα του. Θα επιστρέψει δεν μπορεί. Που θα κοιμηθεί; Είναι αργά.

Οσκούρο: Μη φοβάσαι για κείνον. Πάμε για ύπνο καλή μου. Η υγεία σου είναι εύθραυστη τελευταία. Και σήμερα δεν ήταν μια εύκολη ημέρα.

ΣΚΗΝΗ 7

(Επόμενο πρωί. Ο Ρεφλέχο επιστρέφει. Στο σπίτι βρίσκεται μόνο η Λουσία)

Λουσία : Ήρθες; Επιτέλους! Που πέρασες τη νύχτα; Σε περίμενα μέχρι να ξημερώσει.

Ρεφλέχο: Στο δάσος. Δίπλα σε εκείνη την πηγή.

Λουσία : Θες κάτι να φας; Να κάνεις και ένα μπάνιο

Ρεφλέχο: Πάω να μαζέψω τα πράγματα μου

Λουσία : Στάσου. Κάτι είπες χτες

Ρεφλέχο: Ξέχνα το.

Λουσία : Θέλω να μάθω τι εννοούσες

Ρεφλέχο: Πες μου πρώτα γιατί με διώξατε.

Λουσία : Μακάρι να ήταν αλλιώς

Ρεφλέχο: Μακάρι ? Να μην ερχόταν ο γιος σου κ να έμενα εγώ; Ακούς αυτά που λες;

Λουσία : Δεν είπα αυτό.

Ρεφλέχο: Όχι, δεν το είπες. Αφού ξέρεις πως ο Ιλούζο δεν θα έρθει. Θα ήθελες να μείνω όμως εγώ. Παρόλα' αυτά με διώχνεις.

Λουσία : Σου εξήγησε ο Οσκούρο. Πρέπει να φύγεις.

Ρεφλέχο: Γιατί; Τι συνέβη;

Λουσία : Σου είπαμε χθες

Ρεφλέχο: Αφού ο Ιλούζο δεν θα επιστρέψει.

Λουσία : Πως μπορείς εσύ να το ξέρεις;

Ρεφλέχο: Θα σου πω αν μου πεις και συ για τη μαζική αυτοκτονία. Πρέπει να μάθω.

Λουσία : Γιατί πρέπει; Σου είπα, δεν μιλάμε γι' αυτό.

Ρεφλέχο: Με αφορά όσο και εσάς.

Λουσία : Δεν γίνεται αυτό.

Ρεφλέχο: Γίνεται. Όλοι χάσαμε κάποιον. Τώρα που το σκέφτομαι με αφορά περισσότερο.

Λουσία : Πως περισσότερο;

Ρεφλέχο: Εγώ έχασα δυο.

Λουσία : Ποιος είσαι Ρεφλέχο;

Ρεφλέχο: Αν σου πω.. μου υπόσχεσαι πως θα μου εξηγήσεις τι συνέβη τότε;

(Η Λουσία τον κοιτάζει σιωπηλά και δείχνει να ταλαντεύεται)

Ρεφλέχο: Θα σου πω και για τον Ιλούζο.

(Η Λουσία του γνέφει συγκαταβατικά)

Ρεφλέχο: Οι γονείς μου ήταν μέσα στο Narcissus Mall.. Ήμουν ένα από τα παιδιά που στάλθηκαν να μεγαλώσουν στο Ινοσέντες. Ήμουν 8 ετών. Στην αρχή δεν μας έλεγε κανείς τίποτα. Ξέρεις στο οικοτροφείο εφάρμοσαν ένα σύστημα εκπαίδευσης που ήμασταν αποκλεισμένοι από όλο τον ξένο κόσμο. Για να μην επαναληφθεί το κακό. Σαν να ήταν γραμμένο στο DNA μας. Σαν να είχαμε τη γενετική προδιάθεση να τινάζουμε τα μυαλά μας όλοι μαζί στον αέρα. Ή έστω να εισπνεύσουμε δηλητηριώδη αέρια. Όπως οι γονείς μας. Δημιούργησαν έτσι ένα γκέτο...ένα "φιλόanthρωπο γκέτο".Κανένας δεν μπορούσε να φύγει από εκεί πριν από την ενηλικίωση. Και μετά όλοι συνέχιζαν να μένουν γιατί φοβούνταν να βγουν στον έξω κόσμο. Είχαμε μάθει να ζούμε μόνο με όσους είχαν την ίδια...ταμπέλα. Μας αποκάλυπταν στα 12 μας χρόνια πως ήμασταν Τα παιδιά των αυτοχείρων. Ξέραμε πως οι γονείς μας αποφάσισαν να αποχωρήσουν από τη ζωή οικειοθελώς χωρίς να μαθαίνουμε το γιατί. Παιδαγωγική μέθοδος του Ινοσέντες. Χα! Δεν μπορείς να καταλάβεις πως είναι να σου λένε πως οι άνθρωποι που σε έφεραν στον κόσμο αυτοκτόνησαν χωρίς να δώσουν δεκάρα για εσένα. Και να μην σου λείει κανένας το λόγο.

Αποφάσισα να φύγω όταν άκουσα τυχαία μια συζήτηση για το πως ήταν κόσμος αλλού, μακριά. Και για το πως ήταν παλιότερα ο κόσμος εδώ.

Ξέρεις ο τόπος σας είναι γνωστός ως «τυφλή πόλη», το ξέρατε; Και γω τυχαία το άκουσα. Από κάτι μοναχούς που διοικούσαν το οικοτροφείο. Έπρεπε να μάθω και γω τι συνέβη εδώ. Μέχρι που έφυγα δεν είχα ιδέα για μέσα κοινωνικής δικτύωσης και λάιβ στρίμινγκ. Ψέματα σου είπα πως τα χα βαρεθεί. Πως να τα βαρεθώ. Δεν πρόλαβα. Δεν μας άφηναν να έχουμε κινητά για να μην έχουμε την ίδια κατάληξη...Το έσιασα. Πήρα ένα κινητό και μια κάμερα. Και να'μαι.

Λουσία: Γνωρίζεις αρκετά. Δεν έχει νόημα να ακούσεις κάτι άλλο

Ρεφλέχο: Χρειάζομαι μια απάντηση για το λόγο που οι γονείς μου συμμετείχαν σε μια μαζική αυτοκτονία

Λουσία : Πες μου πρώτα τι ξέρεις για τον Ιλούζο..

Ρεφλέχο: Τον γνώρισα στο οικοτροφείο. Ζούσε μαζί μας.

Λουσία: Δεν είπες πως εκεί ζουν μόνο τα παιδιά των αυτοχείρων ;

Ρεφλέχο: Αυτό ισχυε για όλους τους άλλους

Λουσία : Πως βρέθηκε εκεί; Γιατί να σε πιστέψω;

Ρεφλέχο: Γιατί δεν μένει τίποτα άλλο για να πιστέψεις.

Λουσία : Ποιοι ήταν οι γονείς σου Ρεφλέχο;

Ρεφλέχο: Οι Κουλπάμπλες

Λουσία : Δεν μπορεί....Δεν μπορεί... (*ξεψυχισμένα*)

(*Η Λουσία λιποθυμά*)

ΣΚΗΝΗ 8

(*ο Οσκούρο μπαίνει στο σπίτι και αντικρύζει τη Λουσία λιπόθυμη και τον Ρεφλέχο σκυμμένο πάνω της να της χαϊδεύει τρυφερά τα μαλλιά και να της μιλά.)*

Ρεφλέχο: Εύπνα Λουσία.. Γλυκιά Λουσία. Σε παρακαλώ. Σου υπόσχομαι πως θα σε βοηθήσω να βρεις ξανά το γιο σου. Μπορείς να έρθεις μαζί μου, να φύγουμε από αυτή την τυφλή πόλη. Δεν σου αξίζει να ζεις έτσι. Σε κείνον μόνο αξίζει. Δεν θα' πρεπε να στο χει κάνει αυτό. Θα τα διορθώσω όμως εγώ.. όλα. Τι σου έκαναν άραγε οι γονείς μου; Έχω ανάγκη να καταλάβω. Και στο υπόσχομαι θα βρούμε τον Ιλούζο.

(*Ο Οσκούρο αφού τον ακούει για λίγο εισβάλλει και τον απομακρύνει με μανία*)

Οσκούρο : Τι της έκανες;

Ρεφλέχο: Λιποθύμησε πριν από λίγο. Η καρδιά της χτυπά κανονικά. Και ο σφυγμός της είναι, νομίζω, φυσιολογικός

Οσκούρο: Από πότε έγινες γιατρός; Τι της είπες; (*εξοργισμένος ενώ αγκαλιάζει τη Λουσία*)

Ρεφλέχο: Το επώνυμο μου.

Οσκούρο: Ποιος είσαι και γιατί έχεις έρθει εδώ;

Ρεφλέχο: Είμαι γιος των Κουλπάμπλες. Ήρθα για να μάθω.

Οσκούρο: (σιωπά για λίγο)Φύγε. Θα καλέσω έναν γιατρό. Η μάλλον θα την πάω στο νοσοκομείο. Πάρε τα πράγματα σου και φύγε.

Ρεφλέχο: Δεν πάω πουθενά αν δεν δω με τα ίδια μου τα μάτια πως είναι καλά. Και αν δεν με διώξει η ίδια.

Οσκούρο: Τι θέλεις από εμάς;

Ρεφλέχο: Να ακούσω τι συνέβη με τους γονείς μου.

Οσκούρο: Αν σου πω θα φύγεις;

(Ο Ρεφλέχο του γνέφει καταφατικά)

(Η Λουσία ανακτά τις αισθήσεις του και του ψελλίζει κάτι)

Λουσία: Μίλα του Οσκούρο.

Οσκούρο: Για τη Λουσία το κάνω. .. Μόνο για εκείνη. Αλλιώς θα σε πέταγα έξω με τις κλωτσιές. Μπήκες στο σπίτι μας με κάμερα ενώ ήξερες τους κανόνες. Τέλοσπαντων άκου και μετά μάζεψε τα και δίνε του. Σου είπαμε πως κάποτε σε αυτή την πόλη ζούσαμε διαφορετικά. Η ζωή μας ήταν το κανάλι. Μετέδιδε όλο το 24ωρο ριάλιτι με πρωταγωνιστές εμάς τους ίδιους. Δεν ξέρω πως αφήσαμε να συμβεί αυτό. Υπήρχαν παντού κάμερες. Ακόμα και μέσα στα

σπίτια μας. Δεν είχαμε πια προσωπικές στιγμές. Οτιδήποτε ζούσαμε δεν είχε αξία αν δεν μπορούσε να μεταδοθεί από τις οθόνες. Μία μέρα προβλήθηκε ζωντανά μια οικογενειακή τραγωδία. Ο γιος των Μαλντίτος έσφαξε τους γονείς του και τη μεγάλη του αδελφή και αυτοκτόνησε στον αέρα. Τότε μόνο αρχίσαμε να βγαίνουμε από εκείνο το.. λήθαργο. Ναρκισσιστικό λήθαργο τον είπαν. Δεν αντέχαμε πια να βλέπουμε τους εαυτούς μας. Οι γονείς σου ήταν εκείνοι που παρουσίαζαν την on air σφαγή. Ήταν εκείνοι που είχαν την ιδέα και έπεισαν και τους άλλους να βάλουν ένα τέλος σε όλο αυτό. Είχαν έρθει αντιμέτωποι με το «τίποτα».. αυτό το «απόλυτο τίποτα» που σε κάνει να μην μπορείς να ανοίξεις τα βλέφαρα σου το πρωί και να μην μπορείς να τα κλείσεις το βράδυ. Όρισαν μια συνάντηση στο εμπορικό κέντρο, κλείστηκαν στον άδειο χώρο του πάνω ορόφου όπου μέχρι πρότινος στεγαζόταν το κανάλι και εισέπνευσαν δηλητηριώδη αέρια. Η Σιλένσιο μας, μαθητευόμενη σκηνοθέτης στην εκπομπή των γονιών σου, πείστηκε από εκείνους να τους ακολουθήσει. Σε τι είχε φταιξει και την τράβηξαν μαζί τους; Είχε μόλις κλείσει τα 18. Τη συνέχεια την ξέρεις. Πένθος και ενοχή. Εξαφανίσαμε οτιδήποτε μπορούσε να αναπαραγάγει την εικόνα μας. Έμεινε μόνο ο Μεγάλος Καθρέφτης. Αυτά είχα να πω. Και τώρα...φεύγεις. Βλέπεις πως και η Λουσία νιώθει καλύτερα.

(Η Λουσία έχει συνέλθει, κάθεται σιωπηλή και παίζει με τα μαλλιά της)

Ρεφλέχο : Θα φύγω μόνο αν μου το ζητήσει η Λουσία.

Λουσία: Φύγε αγόρι μου.. Έμαθες αυτό που ήθελες. Και εγώ να..με βλέπεις σηκώθηκα. Είμαι καλά.

Ρεφλέχο: Να' ξερες πόσο δυστυχημένη δείχνεις εδώ μέσα. Δεν θα φύγω ακόμα. Δεν έχεις μάθει όλη την αλήθεια. Θα σε περιμένω στο Μεγάλο Καθρέφτη.

(Ο Ρεφλέχο παίρνει τη φωτογραφική μηχανή και φεύγει κατευθυνόμενος προς το Μεγάλο Καθρέφτη. Τα φώτα σβήνουν)

ΣΚΗΝΗ 9

(Ο Ρεφλέχο και η Λουσία βρίσκονται μπροστά από το Μεγάλο Καθρέφτη. Η Λουσία με γυρισμένη την πλάτη στο κάτοπτρο και ο Ρεφλέχο κοιτώντας το είδωλο του στον καθρέφτη)

Ρεφχλέχο: Γύρνα Λουσία..

Λουσία: Όχι..

Ρεφχλέχο: Γύρνα.. Να δεις πως δεν θα συμβεί τίποτα κακό.

Λουσία: Δεν θα μπορούσε να συμβεί κάτι χειρότερο.

Ρεφχλέχο: Τότε τι φοβάσαι και δεν κοιτάζεις;

Λουσία: Δεν φοβάμαι.. (Η Λουσία εξακολουθεί να βρίσκεται με την πλάτη στον καθρέφτη)

Ρεφχλέχο: Τότε;

Λουσία: Είμαι εδώ μόνο για να μάθω για το γιο μου ήρθα. Παρόλο.. που ξέρω πως δεν μπορώ να βασιστώ στα λόγια ενός εφήβου.

Ρεφχλέχο: Ο Ιλούζο βρίσκεται στο Ιντσέντες.

Λουσία: Δεν χρειάζομαι άλλη μια ψευδαίσθηση.

Ρεφχλέχο: Από τότε που τον έφεραν στο οικοτροφείο ήταν πάντα μαζί μου. Ήμουν κάτι σαν μεγάλος αδελφός. Περίμενε όμως πάντα να έρθει εκείνος που τον άφησε.

Λουσία: Θες να πιστέψω πως ο γιος μου οδηγήθηκε σε ένα σπίτι με τα ορφανά των αυτοχειρών ενώ ζούσαν και οι δυο γονείς του ;

Ρεφχλέχο: Αν δεν με πιστεύεις γιατί ήρθες;

Λουσία: Γιατί δεν είχα τίποτα να χάσω.

Ρεφχλέχο: Μπορείς ακόμα να κερδίσεις.

Λουσία: Να κερδίσω τι ; Αν ισχύουν αυτά που λες γιατί κανένας από το οικοτροφείο δεν μας αναζήτησε εφόσον γνώριζαν πως ο Ιλούζο δεν ήταν γιος των νεκρών του Narcissus Mall;

Ρεφχλέχο: Μπορεί και να σας αναζήτησαν. Η μπορεί να νόμιζαν πως ανήκατε στους νεκρούς.

Λουσία: Αποκλείεται. Όλη η πόλη ήξερε πως δεν έπαψα να περιμένω το παιδί μου.

Ρεφχλέχο: -Κι αν όλο αυτό τό'χε συμφωνήσει ο πατέρας του..;

Λουσία: Ο...Οσκούρο..; Το ξέρω πως σου συμπεριφέρθηκε απαίσια αλλά..αρκιετά!

Ρεφχλέχο: Πως μπορείς να τον προστατεύεις ακόμα και ενάντια στο γιο σου;

Λουσία: Μας αγαπούσε.

Ρεφχλέχο: Από αγάπη μπορείς να προκαλέσεις τον υπέρτατο πόνο.

Λουσία: Πως ξέρεις εσύ που μπορεί να φτάσει κανεις από αγάπη Ρεφλέχο?!!

Ρεφχλέχο: Έφτασα μέχρι εδώ.

Λουσία: Από θυμό.

Ρεφχλέχο: Ναι...

Λουσία: Τότε;

Ρεφχλέχο: Για να έγινε ο θυμός αγάπη, μπορεί να συμβεί και το αντίστροφο(την πλησιάζει και της κρατά απαλά τους ώμους από πίσω ενώ εκείνη παραμένει γυρισμένη και ακίνητη)

Λουσία: Λες πως για όλα φταίει ο θυμός του Οσκούρο ;Τι άλλο θα ακούσω;

Ρεφχλέχο: Τις σκέψεις σου ακούς. Εγώ μόλις που πρόλαβα ν αρθρώσω δυο μισόλογα .

Λουσία: Στα μάτια μου σε δικαιολογεί πάντα η αδιάντροπη τόλμη της ηλικίας σου.

Ρεφχλέχο: Αν δεν με πιστεύεις γιατί βάζεις στη σειρά τις λέξεις που δεν είπα; Και επιτέλους γύρνα.. Γύρνα να δεις πόσο όμορφη είσαι.. Ακόμα.. Το δέρμα σου είναι διάφανο και τα μάτια σου έχουν μια παράξενη λάμψη.

(Η Λουσία γυρίζει κοιτάζει το είδωλο της στον καθρέφτη. Για λίγο σιωπηλή. Έπειτα αγγίζει το είδωλο του Ρεφλέχο στο γυαλί. Και μετά βυθίζεται στο δικό τη πρόσωπο)

Λουσία: Αλήθεια.. με βρίσκεις όμορφη; Με κοιτάζω μετά από τόσο καιρό και πάλι δεν μπορώ να με δω. Μια Άλλη βλέπω (οπισθοχωρεί)

Ρεφχλέχο: Αυτή η Άλλη είσαι.

Λουσία: Δεν έχεις ιδέα πως είναι να μην σε αναγνωρίζεις (γυρίζει την πλάτη της στον καθρέφτη ξανά)

Ρεφχλέχο: Εμένα αυτή η Άλλη μου αρέσει. Και είσαι διαφορετική... τόσο ωραία διαφορετική όταν δεν υπάρχει ο Οσκούρο..στο κάδρο. (την πλησιάζει και τις χαϊδεύει τις γραμμές στο πρόσωπο) : Γύρνα να σε δεις.

(Η Λουσία γυρίζει σαν υπνωτισμένη προς στον καθρέφτη, ο Ρεφλέχο στέκεται ακριβώς πίσω της, την κρατά από τους ώμους και βλέπουν τα είδωλα τους)

Λουσία: Πρέπει να γυρίσω σπίτι. Πρέπει να ακούσω τον Οσκούρο. Και έπειτα να φύγω για το Ιντσέντες. Αν όλα αυτά δεν είναι ένα αποκλήμα αυτής της παράξενης συνάντησης.

ΣΚΗΝΗ 10

(Η Λουσία επιστρέφει στο σπίτι. Βρίσκει τον Οσκούρο μέσα στα αίματα. Έχει κόψει τα χέρια του με το οβάλ κομμάτι από καθρέφτη. Δεν τον πλησιάζει. Μιλούν από απόσταση)

Οσκούρο: Νόμιζα πως δεν θα σε ξανάβλεπα

Λουσία:: (*οπισθοχωρεί αναστατωμένη στη θέα του αίματος αλλά αναγκά την ψυχραιμία της.....*) Πολύ αισιόδοξη σκέψη... Να φύγω χωρίς να ζητήσω απαντήσεις.

Οσκούρο: Δεν σε εμπόδισα να πας να τον βρεις

Λουσία: Ε και;

Οσκούρο: Σε άφησα να μάθεις αυτά που ήθελες

Λουσία: Δεν μπορούσες να κάνεις διαφορετικά

Οσκούρο: Όχι..(*της δείχνει τα χέρια του μέσα στο αίμα*)

Λουσία: Γίνεσαι.. για ακόμα φορά... ο νόμος εδώ μέσα

Οσκούρο: Αν το θες...θα πάψω μια για πάντα Λουσία. Μόνο εσύ μπορείς να το σταματήσεις (της δείχνει πάλι το αίμα)

Λουσία: Όχι...εσύ είσαι εκείνος που αποφασίζεις πάντα ποιος και με τι τρόπο θα πληρώσει. Και τώρα έκρινες πως ήρθε η σειρά σου.

Οσκούρο: Τα έκανα όλα για να τον σώσω.

Λουσία: Έσωσες το παιδί μας στερώντας του τη μάνα του;

Οσκούρο: Όσο αλλόκοτο κι αν ακούγεται...ναι ..

Λουσία: Το καταδίκασες να ζει σαν ορφανό – χωρίς τον πατέρα του- για να το σώσεις;

Οσκούρο: Αφού χάσαμε τη Σιλένσιο δεν μπορούσα να είμαι πατέρας κανενός. Και θύμωνα...πόσο θύμωνα που εσύ μπορούσες.

Λουσία: Θύμωνες που μπορούσα να φροντίσω το γιο μας, που μου έδινε ζωή και ήμουν σε θέση να του την επιστρέψω;

Οσκούρο: Σου έδινε τόση ζωή ...που μπόρεσες να φτάσεις ακόμα στο Μεγάλο Καθρέφτη. Σαν να μην είχε αυτοκτονήσει εκεί η Σιλένσιο. Σαν να μην είχε ρημάξει από τόσους θανάτους αυτή η πόλη. Με το χαμό του Ιλούζο , πίστευα, πως θα γινόμασταν το ίδιο. Κανένας μας δεν θα μπορούσε πια.

Άργησα πολύ να καταλάβω... Ζούσαμε ήδη καιρό χωρίς τον Ιλούζο όταν είδα πόση ανάγκη είχες να λείπεις από τη ζωή σου για να παραμένεις ζωντανή.

Λουσία: Εσύ τι θα κάνεις Οσκούρο; Θα παραμείνεις ζωντανός;

Οσκούρο: Από σένα εξαρτάται.

Λουσία: Δεν έχεις μπηξει πολύ βαθιά το γυαλί. Σε λίγο θα το κάνεις όμως.

Οσκούρο: Αν το θες...

Λουσία: Δεν θέλω να είσαι εδώ όταν θα γυρίσω με τον Ιλούζο από το Ινοσέντες.

Οσκούρο: Ξέρεις...θυμάμαι συχνά ...τη Σιλένσιο να μου λέει πως αποφάσισε να δουλέψει στο κανάλι για να έχει δικαίωμα στις ψηλοτάκουνες γόβες και στις μακριές βλεφαρίδες έτσι ώστε επιτέλους να γεμίσει με κάδρα της τους τοίχους όπως εσύ.

Λουσία: Αιόμα και τώρα επιλέγεις την ανάμνηση που κάνει εμένα να δείχνω ένοχη...Και αν ήξερες πόσα χρόνια κατέφευγα σε μια τυπωμένη μνήμη για να βρω λίγη γαλήνη.

Οσκούρο: Για τι πράγμα μιλάς;

Λουσία: Για μια φωτογραφία. Φοράς το λευκό πουλόβερ και η Σιλένσιο, νεογέννητη, έχει βουλιάζει μέσα στην ολόμαλλη αγκαλιά

Οσκούρο: Δεν την έχω δει ποτέ.

Λουσία: Ήταν δική μου αυτή η εικόνα. Αν στην έδειχνα δεν θα ήταν ποτέ η ίδια

Οσκούρο: Νόμιζα πως είχαμε εξαφανίσει όλες τις φωτογραφίες.

Λουσία: Όλες όσες μας ρουφούσαν μέσα τους όπως ρουφούν οι ηλεκτρικές σκούπες τη σκόνη. Αυτή όμως ήταν άλλο.

Οσκούρο: Ζήσαμε για χρόνια μέσα στην κοιλιά μιας σκούπας Λουσία. Ακόμα και μέσα εκεί δεν σταμάτησα να σε.. αγαπάω.

Λουσία: Ίσως...Μόνο που στην κοιλιά μιας σκούπας ακόμα και η αγάπη καταλήγει ρυπαντική ουσία.

Οσκούρο: Σε σημείο που με τόση σκόνη και βρωμιά πάνω σου ξεχνάς ποιος είσαι.

Λουσία: Ποτέ δεν το ξεχνάμε. Πάντα θυμόμαστε εκείνη τη στιγμή που διαμόρφωσε τη ζωή μας και συνειδητοποιήσαμε για πρώτη φορά ποιοί είμαστε. Ο Μπόρχες νομίζω το λέει. Ναι ξέρω τι θα πεις...πάλι οι ποιητές μου. Ξέρεις ποια ήταν αυτή η στιγμή για σένα Οσκούρο;

Οσκούρο: Νομίζω.. εκείνη η 7^η Αυγούστου.. Αν και.. ναι...είχε υπάρξει προηγουμένως μια άλλη στιγμή, που ίσως να καθόρισε τα πάντα, μια στιγμή εκτεταμένη. Ήταν και τότε Αύγουστος. Μία ζεστή νύχτα. Ξύπνησα από το σπαρακτικό κλάμα της μάνας μου. Στην αρχή δεν κατάλαβα γιατί. Δεν μου είπε τίποτα. Το ίδιο βράδυ συνειδητοποίησα πως ο πατέρας μου δεν είχε γυρίσει. Και δεν ήξερα ούτε γιατί συνέβαινε αυτό, ούτε αν θα επέστρεφε...

Δεν επέστεψε. Και δεν μιλήσαμε ξανά γι' αυτόν. Ο σπαραγμός της μάνας μου, πνιχτός, κρυφός έμεινε ριζωμένος μέσα μου. Μοιάζω με εκείνο το λυγμό που δεν έβγαινε προς τα έξω αλλά υπήρχε και τα έπνιγε όλα.

Λουσία: Ποτέ δεν μου μίλησες γι' αυτό. Κρίμα που έπρεπε να φτάσουμε στο τέλος για να σε δω πραγματικά.

Οσκούρο: Γιατί πρέπει να είναι το τέλος Λουσία;

Λουσία: Θες να ακούσεις και τη δική μου στιγμή Οσκούρο;
(της γνώφει καταφατικά εξαντλημένος από την αιμορραγία)

Λουσία: Πριν από λίγο. Στο Μεγάλο Καθρέφτη. Και τώρα να...τώρα που ένα κομμάτι καθρέφτης θα εισχωρήσει θρυμματισμένο μέσα στις φλέβες σου.

(Ο Οσκούρο διπλώνει στα δυο, πέφτει κάτω σε εμβρυακή θέση και μπήγει το γυαλί στις φλέβες του. Η Λουσία τον πλησιάζει, κάθεται κάτω και τον αγκαλιάζει σαν να ήταν μωρό. Του μιλά και κλαίει πάνω από το σώμα του ενώ του σφίγγει το χέρι)

Λουσία: Καίνε οι αρτηρίες σου όταν σε σφίγγω. Τώρα μπορώ να πάω στον Ιλούζο και να τον φέρω στο σπίτι μας. Θα μπορώ να του μιλάω για τον πατέρα του με συμπόνοια. Θα του πωσ οι ποινές του δεν αφορούσαν μόνο τους άλλους αλλά και τον ίδιο του τον εαυτό. Έτσι ο Ιλούζο μας θα έχει έναν πατρικό πρότυπο που δεν θα απαξιώνει και εγώ έναν άνδρα που θα τιμώ για όσο ζω. Αν όμως παρέμενες εσύ ζωντανός, ο Ιλούζο θα έπρεπε να παραμείνει ορφανός.. Συγχωρέσε με αγάπη μου, ήταν ο μοναδικός τρόπος για να πάψει να κυριαρχεί το σκοτάδι σε αυτό το σπίτι. Αντίο, Οσκούρο μου... Κάποια νύχτα, με φως , πάλι θα σε συναντήσω.

(Ο Ρεφλέχο βρίσκεται πίσω από την ανοιχτή πόρτα και κοιτάζει. Μπαίνει στο δωμάτιο)

Ρεφλέχο: Τράβηξε από τα χέρια του το γυαλί Λουσία. Αν τον αφήσεις να πεθάνει, δεν θα έρθεις ποτέ μαζί μου.

(η Λουσία δεν αφαιρεί του γυαλί. Του σφίγγει πιο δυνατά το χέρι και το μπήγει ακόμα πιο μέσα)

Λουσία: Πολύ αργά. Ξεψυχά. Το σκοτάδι ξεψυχά. Άκου τον ήχο από το φως που μπαίνει.

(Τα φώτα ανάβουν με τρόπο εκτυφλωτικό μέχρι που το φως καίει τη σκηνή και δεν φαίνεται τίποτα)

Ρεφλέχο: Που είσαι Λουσία; Άγγιξε με . Δεν σε βρίσκω. *(την ψάχνει στα τυφλά με τα χέρια)* Δεν βλέπω. Τα μάτια μου πονούν.

Λουσία: Πόσο παράξενο. Τόσο φως για να καταλήξουμε και πάλι στο σκοτάδι. Τι να σκέφτεται άραγε ο Ιλούζο μου κάθε φορά που σβήνει το φως; Πρέπει να μάθω. Οδήγησε με σε εκείνον, Ρεφλέχο.

(η φωνή σβήνει μέσα στη μουσική όπως έσβησε και η εικόνα από το εκτυφλωτικό φως)

ΤΕΛΟΣ
